

Aarzelend heeft koning Philips het geschrift aanvaard. Zijn vluchtende, weifelende blik, ontcijfert de handteekeningen, onder aan het perkament: Lamorael, grave van Egmont, Prince van Gavere, Heere van Armentiers Willem van Nassau, Prince van Oraniën, stadhouder van Utrecht, Holland en Zeeland. . . . Dan begint hij te lezen. Stotterend, dat de woorden over elkander buitelen, als zocht het een het ander te achterhalen in dolle vlucht, mummelt de afhangende lip de volzinnen van het perkament, dat al heviger en heviger begint te beven naarmate hij verder leest: dat het Zijne Doorluchtige Majesteit, nu de zegenrijke vrede geteekend is, moge behagen zijn getrouwe onderzaten te bevrijden van den ondragelijken last der vreemde huurlingen, bijaldien de inlandsche ordonnancie-benden, veel beter dan eenig vreemdeling, 's lands grenzen zullen dekken, zooals door al costuymen peremptoirelyck is gedemonstreerd. . . .

Het verkrookte perkament is op den vloer gevlogen. Een omvergeworpen zetel ploft op den grond.

Bleek van woede, de vuisten gebald, de tanden bloot — of ze hem zelf dan ook maar uit den lande zullen verjagen, daar hij toch een vreemdeling blijft? — is de koning uit de zaal weggelopen, waar nu plots de beklemmende stilte drukt.

Monseigneur Anthoni Perrenot, buigt zijn zuchtende zwaarlijvigheid over de treden van den troon om de verstrooide bladen op te rapen. Roerloos staan aan den ingang de pijkeniers, met een laatste glimpering van de zon op hun sponton of pertuizaan. De hovelingen die den vorst willen achterna snellen, stuiten op dien onwrikbaren muur. Een wind van ontsteltenis vaart over de gedeputeerden, waarop nu nog zwaarder schaduw gevallen is. Enkele nobelen loopen besluiteloos heen en weer, sprakeloos onder den uitval dien niemand had voorzien.

Met biechtvaderlijke bezorgdheid tracht Monseigneur Perrenot mevrouw de hertoginne van Parma, die zoo pas tot landvoogdes over de streken van herwaarts is aangesteld, tot kalmte te brengen nu zij den prince van Oraniën, om dezès onbehoorlijk optreden, in heftige bewoordingen te lijf gaat.

Maar hertog Emmanuel Philibert van Savoye is recht gestaan. De stoute, strenge gestalte van den vermaarden veldheer, die door den vrede weer in bezit van zijn erflanden getreden is, doet met de hand teeken dat hij spreken wil. Stilte, over de opgewonden vergadering. En ofschoon zijn gezag als landvoogd nu aan mevrouw van Parma overgedragen is, neemt hij in deze hoedanigheid nog een laatste maal het woord, om met klare, koude, harde stem, de hier vergaderde aanwezige gedeputeerden te wijzen op het onbetamelijke van dergelijke taal, tegenover hun algoeden en alwijzen koning Philips.